

הַבַּיִת הַחֲדָשׁ נֵשֵׂא לָנוּ

רְנִי הוּא בֶּן 4 מִיָּשׁוּב מְנוּרָה
וְלֵאמָא שְׁלוֹ קוֹרְאִים צְפוּרָה.
רְנִי אוֹהֵב לִטֵּיל וְלַחְקֹר כָּל פְּנֵה
בְּמִיחָד שְׁבַחוּץ אֵין כָּל סִכְנָה
כְּשֵׁאמָא מְרַחוֹק מִמְתִּינָה.

בְּכֹל בִּקְרָר רְנִי כְּבָר מִכִּיר
שְׂאֵמָא מְגִיעָה אוֹתוֹ לְהַעִיר.
אֲרוּחַת הַבִּקְרָר לִגֵּן כְּבָר אֲרוּזָה,
כִּמָּה כִּיף שְׁיִישׁ שְׁגָרָה.

רְנֵי אוֹהֵב לְגַן שֶׁל אָסֶנֶת לְהִגִּיעַ,
וּלְשַׁחֵק עִם חֲבֵרְתּוֹ מִיָּה.
בוֹנִים יַחְדָּיו טִיְרָה בְּאֶרֶז הַחוֹל, עִם
חֲבָרָיו רְנֵי יְכוּל הַכֹּל!

יום אחד אמו של רני נראתה טרודה
ולמחרת בבקר כבר ארזה מזודה.
"נוסעים עכשיו." היא אומרת,
למקום מיחד ובטוח, בו יהיה לנו שקט וזמן
לנוח.

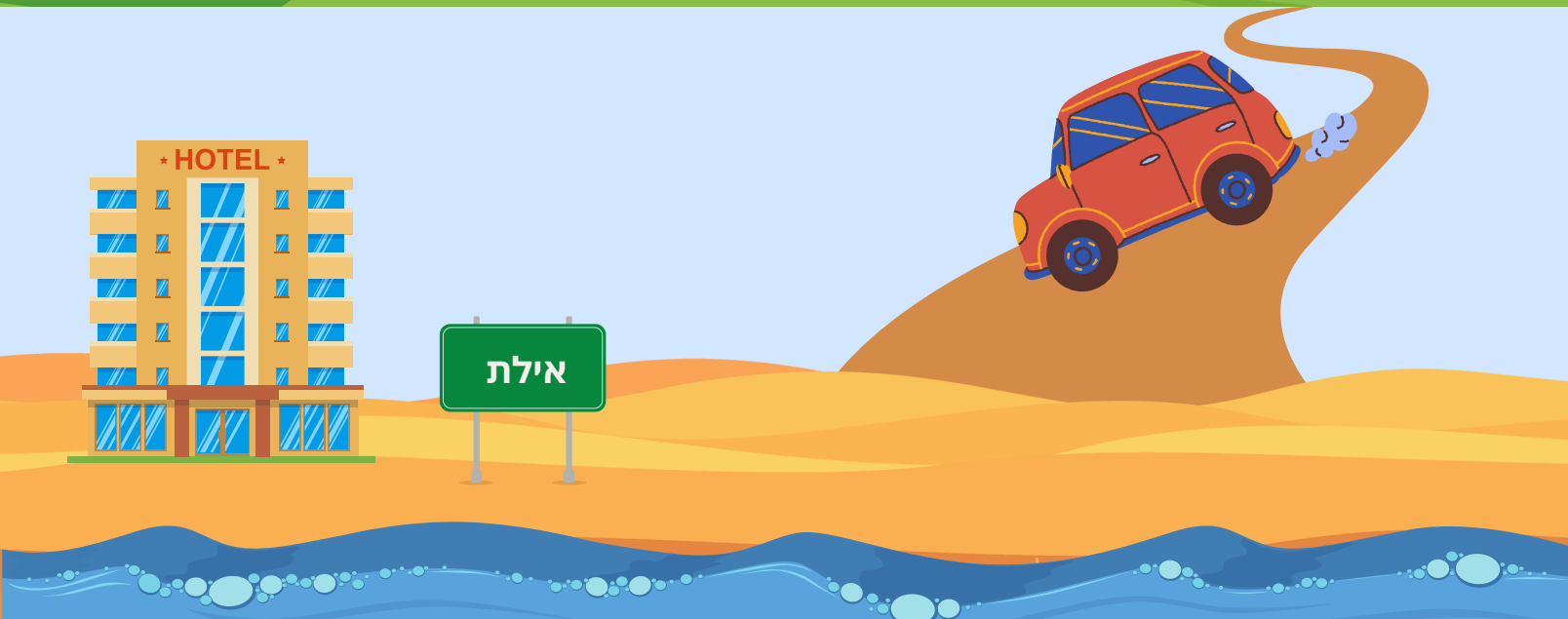

כפר האורנים
(מנורה)

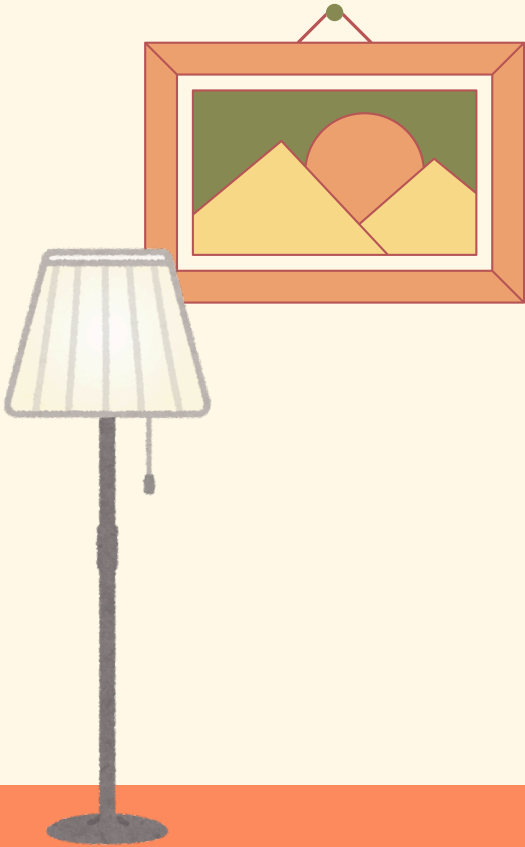

תל אביב

אילת

לְאַחַר שָׁעוֹת בּוֹדְדוֹת הִגִּיעוּ רְנִי וּמִשְׁפַּחָתוֹ
לְמָקוֹם קָצֵת מְשָׁנָה.
מִמָּנוּ רְנִי רִק רָצָה הַבֵּיתָה לַחֲזוֹר .

בַּיּוֹם שֶׁלִּמְחֶרֶת סֵדֶר הַיּוֹם שֶׁל רַנִּי הַלֵּךְ לְאֲבוֹד,
בְּמָקוֹם אֲרוּחַת בֶּקֶר בְּמִלּוֹן הִיָּה רַק כְּבוֹד.

גן אֶסְנֵת כְּבָר לֹא קָרֹב,
וּלְרַנִּי זֶה עוֹשֶׂה לֹא טוֹב.
הַיְלָדִים הַחֲדָשִׁים
לֹא אוֹהֲבִים אֶת אוֹתָם הַמְשַׁחֲקִים,
אֶרְמוֹנוֹת בְּחַל הֵם לֹא בּוֹנִים.

עָצוּב, מְצַבְּרָח וּבְעֵקֶר בּוֹדֵד,
רְנִי הוֹלֵךְ לַחוּף עִם אִמָּא כִּי קִצַּת
לְהִתְעוֹדֵד
"אוֹלֵי אֲבָנָה לְעֵצְמִי אֲרִמּוֹן בַּחוּל,
עִם אֲבִיר חֲזָק שֶׁהוּא כָּל יְכָל!"

בַּיִם, אִמָּא מַסְבִּירָה לְרַנִּי
שֶׁיִּכּוֹל לִהְיוֹת שְׁהֵבִיתָה בְּקֶרֶב לֹא יִחְזְרוּ.
הַבַּיִת כָּבֵד לֹא מוֹגֵן
אִי אֶפְשָׁר יִהְיֶה לְלַכֵּת לָגֵן.

"גַּם לִי לֹא קָל,
אֲבָל אֲנִי פֹה וְאַתָּה מְסַגֵּל"

לְפַתַּע שׁוֹמֵעַ רְנִי קוֹל חִלָּשׁ:
"שְׁלוֹם, שְׁמִי סַפִּיר, אֶתָּה רוֹצֶה אוֹלֵי שְׁנַכִּיר".
רְנִי נְבִהָל,
הוּא לֹא מַכִּיר אוֹתָהּ כָּלֵל.

אִמָּא הַגִּיעָה בְּמַהְרָה
לְהַרְגִיעַ וּלְהַגִּיד מְלֵה טוֹבָה
"רְנִי! " הִיא קוֹרֵאת לוֹ
"סִפִּיר רוֹצָה לְהִיּוֹת חֶבְרָה.
אֵל תִּפְחַד הִיא לֹא רוֹצָה לַעֲשׂוֹת לְךָ רַע".

הם נשארו בים שעות ארוכות,
מפליגים בעולמות הדמיון
עד שפתאום שמע רני שוב את אמא
קוראת:
"רני! השמש שוקעת
הגיע הזמן ללכת"

לְפָנַי הַשָּׁנָה אִמָּא מְגִיעָה לְתֵת חֲבוּק וּנְשִׁיקָה
רְנִי מְסַפֵּר לָהּ עַל הָאֲרָמוֹן שֶׁבָּנָה עִם סִפִּיר
וְעַל כָּל הַחֲבֵרִים שֶׁהוּא מְתַרְגֵּשׁ לְהַכִּיר

רְנִי נִרְדָּם בְּחִיּוֹךְ
מִחַר כְּבֹר לֹא יִהְיֶה לוֹ עוֹד יוֹם הַפּוֹךְ.

